

Matula Kecka

hraje: Martin „Mat“ Javořík

Po ulici běžel malý hobit. Mohlo mu být sotva deset let. Za ním se hnali tři větší, lidští chlapci, pokřikovali na něj nadávky a výhrůžky a s každým dalším krokem dlouhých nohou svoji oběť doháněli.

„Zakrslíku! Půlsráči! Rozkopem ti palici, krysomrdéé!

Nikdo se neohlížel. Takové scény byly v Llawa-Nlaru běžné.

Jenomže tentokrát bylo něco jinak. Sotva deset kroků před svými pronásledovateli se hobit vrhl stranou a rozrazil malou branku ve vratech jednoho průjezdu. Křiklouni vpadli dovnitř za ním. Chvilí se nic nedělo, pak hobit vyklouzl ven a zamkl branku klíčem, který celou dobu křečovitě svíral v ruce. Vzápětí se ozvaly výkřiky, bušení a klikou někdo zevnitř zuřivě zalomcoval. Do toho se vmísil zuřivý psí štěkot.

Malý hobit ale nic z toho neslyšel. Pelášil pryč jako by mu za patami hořelo. Za běhu se usmíval a v tom úsměvu se mísila škodolibost s úlevou.

Matulův příběh se začal odvíjet už před mnoha lety, když jeho otec, tehdy ještě mladý a svobodný hobit, navštívil své příbuzné v malé vesničce jménem Řezbářky. Smůla byla, že tou dobou právě táhlo krajem knížecí vojsko. Vojáci si za Řezbářkami udělali přestávku a jejich velitel s několika pohůnků se vydal do vsi. Tatínek Žvanimír Kecka, když zahlédl vojáky, se nějak nemohl rozmyslet, jestli se má zaběhnout schovat ke strýčkovi Neposedovi nebo raději ke strýčkovi Měškovi, jehož manželka dělala o hodně lepší tvarohové koláčky. A tak ho zastihl namířený ukazovák vojenského velitele.

„Hej, ty! Potřebuju kuchaře. Toho našeho dostala nějaká cholera či co. Půjdeš s námi!“

A tak bylo rozhodnuto. Matula senior zažil boje proti pirátům z Branných ostrovů i proti pohraničním bojůvkám a nabral ve vojenských službách mnoho cenných zkušeností. Když opouštěl armádu, byl schopen uvařit racka v dřevěném škopku na otevřeném ohni tak, že ho bylo možné úspěšně vydávat za pečeného krocana s nádivkou. Taky ovšem dokázal kovovou sběračkou neomylně trefit nepřítelův poklopec a vzápětí ho s ní praštit do zátylku. Jako každý správný hobit měl však po všech těch letech podobných rozptýlení dost. Proto se usadil v Llawa-Nlaru a tady si zařídil malou hospůdku „U Sběračky“. Z Řebárek si přivedl nevěstu z dobré rodiny Rádojedů, a ta ho vzhledem k rodinným dispozicím dodnes zbožňuje. Právě Pupinka Rádojedová se stala Matulovou maminkou.

Matula sám to neměl ve městě vůbec lehké. Modřiny a šrámy byly běžnou součástí jeho dětství. Otec ho sice naučil lecjaký trik, ale lidských kluků byla obvykle přesila. Matula dostával co proto. Až jednoho dne vlákal ty nejagresivnější ze svých mučitelů do uzavřeného dvora hlídaného ostrým hafanem a tam je zamkl. Než se jim podařilo dostat přes plot ven, přišel nejstarší z vagabundů o malíček na levé ruce a zbývající dva skončili s prokousnutými pěstmi. Malý Matula byl ovšem v potížích. Přišla si pro něj městská stráž.

Otec Kecka samozřejmě nelenil a snažil se v souladu s rodinnou tradicí syna z vězení vykecat. Jenomže městský prefekt byl přísný a navíc odjakživa stranil lidem. Malému Matulovi měl být podle jeho rozhodnutí odetnut malíček a měl dostat víc ran karabáčem, než kolik mohlo desetileté hobitě ve zdraví snést. Zoufalý otec se prokecal přes všechny strážce v llawa-nlarské Citadele až ke správci provincie, starému půlelfu Sirtamovi. Ten se už delší dobu snažil o zlepšení vztahů mezi jednotlivými rasami v rozbouřené části knížectví, která mu byla svěřena. Žvanimíra Kecku vyslechl a příběh pronásledovatelů vlákaných do pastí ho pobavil. Nechal chlapce propustit a s jeho otcem navázal dobré vztahy.

Když hostinského syn trochu povyrosl, nechal si ho Sirtam zavolat a přednesl mu nabídku, kterou nebylo možné odmítnout. Matula Kecka se stal Sirtamovým zvědem, agentem nebo, chcete-li, špehem. Zpočátku plnil drobné úkoly v Llawá-Nlaru a okolí (pátrání po loupežnických doupatech a skrýších, ochrana kupeckých vozů, průzkumy veřejného mínění po hospodách). Později ho však Sirtam vyslal na cesty do Záhvozdí. Matula tady má za úkol pátrat po stopách zaniklého kultu šamanů Zaa-Fa Tanui, zjišťovat informace o aktivitách druidů a vůbec se všeobecně vyptávat lidí na poměry a na novinky. Někdy toho, pravda, víc nakecá než vyzví, ale Sirtam je už na osobitý rukopis jeho hlášení poměrně zvyklý. Když přeskočí důležité údaje o tom, v které hospodě mají nezapomenutelné nakládané hříbky a jaké veselé historky se zas na cestě přihodily, vždycky se k nějakým cenným informacím dostane. Matula si totiž uvědomuje, že má být starému správci za co vděčný.

Zlomovým okamžikem v Matulkově životě ale bylo setkání s Kallistarem. Když se kentaur vynořil z temnoty lesa a rozehnal vlky, kteří chtěli hobita připravit o večeři a možná i o život, zdálo se Matulovi, jako by se před jeho očima otevřel jeden z barvitých cestopisů z knihovny správce Sirtama. Brzy ale

ohromení vystřídalo sblížení. Bylo doprovázeno poznáním, že stejně jako je hobit zranitelný při střetnutí se silnějším soupeřem nebo se smečkou vlků, je kentaur bezradný tváří v tvář civilizaci a jejím výtvarným – ať už šlo o zacházení s penězi či o společenskou konverzaci. A tak se ti dva navzájem doplnili jako dvě poloviny prasklého hrnce. A již nějaký ten měsíc je z nich nerozlučná dvojice.